

РЕШЕНИЕ

№ 3499

гр. София, 05.11.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 38 състав, в публично заседание на 13.10.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Татяна Жилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Георгиев, като разгледа дело номер **8358** по описа за **2009** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 - 207 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.1 ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по искова молба от А. Б. Д. срещу Столична община /СО/ чрез кмета на Столична община. С исковата молба е направено искане на основание чл. 257 АПК съдът да определи срок за изпълнение на ответника за издаването на допълнителна заповед по чл. 100 ЗТСУ (отм.). Първоначално производството е образувано по искова молба на Б. А. Д. срещу СО, чрез кмета на общината. В жалбата е посочено, че от жалбоподателя през 1978г. са били отчуждени дворно място, жилище и наземен гараж. Със Заповед по чл. 100 от ЗТСУ жалбоподателят е обезщетен с двустайно жилище. С решение по Г. д. 2356/1979г. на СГС преписката била върната за ново разглеждане и за допълнителна заповед за обезщетяването с гараж. Поради бездействието на администрацията това не се изпълнявало почти 30 години. В допълнителна молба ищецът прави искане на основание чл. 257, ал. 2 АПК съдът да определи срок за изпълнение на влязлото в сила решение по Г. д. 2356/1979г. за издаване на заповед по чл. 100. В хода на производството поради смъртта на ищеца, на негово място е конституиран А. Б. Д., в качеството му на наследник на първоначалния ищец. Същият с писмена молба е заявил, че поддържа исковата молба и допълнителната молба на неговия наследодател. С допълнителна молба уточнение твърди, че вредите са произлезли от отказа за издаване на индивидуален административен акт. Твърди, че Заповед № А-0.08-425/19.02.1979г. на СГНС –

Изпълнителен комитет е отменена в частта, с която е отказано обезщетение за гараж и преписката е върната за ново разглеждане. Претендират се имуществени и неимуществени вреди в размер общо на 10000 лв. за периода от 31.01.2003г. до 30.01.2008г. Претендира се и законната лихва. Поддържа искането по чл. 257 АПК. Твърди, че фактическото действие, което не е изпълнено, произтича от чл. 98 и чл. 100 от ЗТСУ (отм.), приложим съгласно § 9 от ЗУТ и се състои в отказа от издаването на индивидуален административен акт.

В съдебно заседание жалбоподателят моли да бъде уважена исковата молба. Сочи, че е подадена в срока по чл.296 ал.2 от АПК. Подробни съображения се излагат в писмена защита. Претендират се разноси.

Ответникът чрез процесуалния си представител оспорва иска по допустимост, по основание и по размер. Счита, че претенцията е погасена по давност. Моли, съдът да остави искането без уважение и да прекрати делото.

Прокурорът дава заключение за неоснователност и недоказаност на иска.

Съдът, след преценка на наведените доводи от страните, прие за установено следното:

Предявен е иск с правно основание чл.1.ал.1 от ЗОДОВ.

Искът е допустим, тъй като е предявен от активно легитимирано лице срещу юридическото лице на административния орган, от чието незаконосъобразно бездействие се претендират вредите.

Искът е неоснователен.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

Видно от Заповед за отчуждаване на недвижим имот № А-0-07-1546/27.07.1978г. от Б. А. Д. е отчужден недвижим имот. Определена е оценката на имота и начина на обезщетение – отстъпване на недвижим имот в новостроящия се жилищен блок, а именно две двустайни жилища и едно тристайно жилище. В заповедта е посочено, че не се уважава искането за гараж, тъй като в имота няма законно построен гараж на името на Д и Т Димитрови. Видно от Заповед № А-0-08-425/19.02.1979г. на основание Заповед № А-0-07-1546/27.07.1978г. е определено конкретното обезщетение на Б. А. Д.. С Решение от 21.06.1979г. С градски съд е отменил Заповед № А-0-08-425/19.02.1979г. в частта, с която е отказано обезщетение на Б. А. Д. и с гараж. Съдът е върнал преписката за ново разглеждане в отменената част. По делото са представени молби за обезщетяване с гараж, отправени от Б. А. Д. до различни административни органи: жалба с В.№94-Б-005/15.01.1992г. до Изпълнителния комитет на Софийски градски народен съвет; молба с В.№11-94-Б-04/02.12.1992г. до Главна дирекция за изграждане на С.; молба с В.№1194-Б-10/03.04.1996г. до Столична голяма община- Управление на недвижимите имоти; жалба с В.094-Б-83/11.05.1999г. до кмета на Столична община; молба с В.№1194-Б-15/24.02.2000г. до кмета на СО; молба с В.№94-Б-115/22.08.2005г. до кмета на СО. С молба от 11.12.2007г. след излагане на фактическата обстановка Б. Д. е поискал от кмета на СО информация какви са намеренията на СО за приключване на преписката, както и каква компенсация му се следва за времето на отнетото притежание. С писмо изх. № 1124-00-1611/07/12.01.2008г. СО, чрез главния архитект е отговорил на Б. Д., че дадения в обезщетение гараж не е конкретизиран, поради липса

на обекти с изграждащи се гаражи в режим за обезщетяване на отчуждени собственици.

По делото е изслушано заключение на вещо лице за определяне на пропуснати ползи на ищеца, изразяващи се в стойността на месечните наеми за един гараж за периода. Заключениеето не е оспорено от страните и се цени от съда като обективно и компетентно и в съвкупност с станалите събрани доказателства. Видно от заключениеето на вещото лице пропуснатите ползи от месечен наем за един гараж 31.01.2003г.-30.01.2008г. са в размер на 5 400 лева, а за периода 27.07.1978г.-31.01.2008г. в размер на 19 490 лева.

Събрани са гласни доказателствени средства. Свидетелката В Дилкова Ц-Д, съпруга на ищеца, сочи, че през целия период от отчуждаването на имота до смъртта си Б. Д. е притежавал лек автомобил и е търпял неудобства поради липсата на гараж – кражба на бензин и на авточасти, като през 1996г. е бил откраднат и целият автомобил.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Основателността на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, предполага установяването на кумулативното наличие на следните предпоставки: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; вреда от такъв административен акт; причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. Под бездействие на административния орган се разбира неизвършване на фактически действия, които административният орган е длъжен да извърши по силата на закон. Не подлежи на установяване виновно поведение на ответника, тъй като отговорността на държавата е обективна.

В случая не е налице бездействие на административен орган, произтичащо пряко от нормативен акт. Изложените от ищеца доводи, че бездействието на ответника произтича пряко от чл.98 и чл.100 от ЗТСУ /отм./, са неоснователни. Твърдяното бездействие в случая се изразява в неизпълнение на влязло в сила съдебно решение. Освен това, действията, които административният орган следва да извърши в изпълнение на съдебното решение, са правни, а не фактически – издаване на индивидуален административен акт, с който се посочва конкретно гаражът, придаващ се в обезщетение по чл.100 от ЗТСУ /отм./ Защитата срещу бездействие на органа по изпълнение се провежда по реда на Дял пети, раздел VI от АПК /чл.294 и сл. от АПК/. Искането на ищеца съдът да определи срок за издаване на заповед за обезщетяване с гараж също следва да се разгледа в това производството – аргумент от чл. 298 ал.2 от АПК. В настоящото производство това искане следва да бъде оставено без разглеждане като недопустимо.

При липса на една от кумулативните предпоставки от фактическия състав е безпредметно да се обсъждат останалите.

Не са налице предпоставките на чл.1 ал.1 от ЗОДОВ, поради което предявеният иск следва да се отхвърли като неоснователен.

При този изход на правния спор на основание чл.10 ал.2 от ЗОДОВ разноските са в тежест на ищеца. Ищецът следва да заплати на ответника възнаграждение за процесуален представител в размер на 650 лева, определено по реда на чл.7 ал.2 т.3 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, приложима във връзка с чл.143 ал.4 от АПК.

Така мотивиран и на основание чл. 235 от ГПК , приложим във връзка с чл.203 ал.2 от АПК и §1 от ЗР на ЗОДОВ, и на основание чл.10 ал.2 от ЗОДОВ Административен съд С.-град, 38 –ми състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска на А. Б. Д. срещу Столична община за заплащане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 10 000 лева, поради неопределяне на следващо му се обезщетение с гараж за отчужден имот по реда на ЗТСУ /отм./

ОСЪЖДА Анатали Б. Д., с ЕГН *, от Г., да заплати на Столична община сумата 650 /шестстотин и петдесет/ лева, представляваща разноски по делото.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ искането на А. Б. Д. да се определи задължителен срок, в който кметът на Столична община да издаде заповед за обезщетяване с гараж.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: